Aftes, thi adskillige af de Bemærkninger, han har fremsat, vilde have været mere paa deres Plads under Forhandlingerne i Aftes end her ved dette Affnit.

Justitsministeren: Jeg skal indskrænke mig til den Bemærkning, at det forekommer mig ganske klart, at det er ved 3die Behandling vi maa forhandle med det ærede Medlem, hvis han da vil stille Ændringsforslag med Hensyn til § 76. Jeg vedkjender mig den Anskuelse, at den ærede Ordfører havde Ret, da han mente, at der var en „enorm Overdrivelse" i, hvad det ærede Medlem (Tobiesen) sagde, men det ville vi jo til den Tid nærmere kunne tale om. — Hvad § 146 angaar, da glemte det ærede Medlem stadig paa en mærkelig Maade det Hovedsynspunkt, som man egentlig skulde tro var Noget, hvorover ingen Diskussion behøvedes, som ikke behøvede at forsvares eller forfægtes, nemlig, at extraordinære Domstole kun kunne taales, saalænge man ikke kan undvære dem, men at deres stadige Brug i og for sig er lidet ønskelig, saa at man ikke skal give dem Hjemmel ved en ny Lovordning af Forholdet.

Andræ: Der er jo fremsat adskillige Tvivl med Hensyn til Virkningen af en Forkastelse af § 146. Den høitærede Minister udtalte sig i sit første Foredrag, synes mig, mere tvivlende end i sit senere. Efter den sidste Bemærkning af den høitærede Justitsminister skulde man bringes til at tro, at det var en given Sag, at Undtagelser ved kgl. Bevilling kun kunde finde Sted fra de ældre Love, der vare udstedte før Grundloven af 5te Juni 1849, med mindre der i senere Love udtrykkelig var givet en Bemyndigelse til slige Undtagelser, at Bevillingsmyndigheden med andre Ord skulde være væsentlig indskrænket med Hensyn til Love, der vare udkomne senere end Grundloven. Jeg veed meget vel, at den Anskuelse mange Gange har gjort sig gjældende, og hvis jeg ikke ganske feiler, kom den ogsaa meget stærkt frem, da der var Tale om den sidste Revision af vor Forfatningslov. Da paatænkte man at ville affatte den paagjældende Bevillingsparagraf, nemlig § 27, saaledes at denne Tanke deri kunde finde et klart Udtryk. Dette skete imidlertid ikke, og Bevillingsparagrafen, saaledes som den nu foreligger, har ganske anderledes svævende og tvetydige Udtryk. Den siger jo nemlig kun, naar jeg maa minde derom, at slige Bevillinger kunne meddeles dels af Kongen umiddelbart og dels gjennem de vedkommende Regjeringsmyndigheder „naar de enten ifølge de før 5te Juni 1849 gjældende Regler ere i Brug", eller osv.; men der er altsaa slet ikke Tale om at indskrænke dem med Hensyn til senere udkommende Love; naar disse Love ikke udtrykkelig fratage Regjeringen Bevillingsmyndigheden, afskjæres der paa ingen Maade en Indgriben af Bevillingsmyndigheden i de Forhold, som de ordne. Den vedbliver at bestaa, naar den støtter sig til en Regel, som ifølge tidligere Love, der vare udkomne før 5te Juni 1849, kunde siges virkelig at være statueret. En saadan gjældende Regel er en tilstrækkelig Begrundelse, for at en slig Bevillingsmyndighed kan vedblive at udøves, og nu tilføier Paragrafen, at naturligvis kan ogsaa en saadan Bevillingsmyndighed i Fremtiden indrømmes ved nye Love, idet der staar, at foruden disse Bevillinger kan der ogsaa gives Hjemmel til saadanne i en siden den Tid udkommen Lov. Det var nu ganske sikkert meget hensigtsmæssigt, hvis Spørgsmaalet havde fundet en skarpere Afgjørelse, — hvad det nu engang ikke har — men jeg tror, det vilde være farligt, hvis man vilde betragte det som hævet over al Tvivl, at en saadan Bevillingsmyndighed ikke kunde finde Sted med Hensyn til Love, der vare udkomne efter 5te Juni 1849. Jeg søgte strax efter et Exempel for at kunne beraabe mig paa et saadant, som jeg mente maatte kunne finde almindelig Tilslutning. Jeg vilde gjerne anføre en Klasse af Bevillinger, som upaatalt uafladelig gives, og med Hensyn til hvilke der dog efter 5te Juni 1849 er kommen Love, som have ordnet Forholdet. Ja, jeg vilde endog gjerne have en saadan Lov, der endog maatte siges udtrykkelig at forbyde, hvad man ved Bevilling vedbliver at indrømme, og jeg var da ogsaa saa heldig meget snart at finde en saadan, som jeg skal